

Εβδομογενής Οικονομία: Παράγοντες Συσσώρευσης και Αστάθειας (The non-Calibrability of 7-tier Economic Systems)

Αλέξανδρος Σιαπκαράς, ανεξάρτητος ερευνητής
(by Alex Siapkaras, MIT BS, MSc, Eng.D, NTUA administrator)

Περίληψη

Η Εισήγηση είναι αποτέλεσμα μιας ειδικότερης συζήτησης που ξεκίνησε στα μέσα της δεκαετίας 1990, πάνω στο αρνητικό τοπίο της παγκοσμιοποίησης για την γ'θμια εκπαίδευση & έρευνα, και κατέληξε την επόμενη δεκαετία σε μια κριτική των “world ranking systems” των Πανεπιστημίων. Υφίσταται διεθνώς ένα αγοραίο δαιδαλώδες άρρητο σύστημα άτακτων αναδράσεων, στο θολό τοπίο των οποίων ακμάζει η παραπληροφόρηση, ο μαρκετισμός και η οικονομική αδυφαγία. Βασική συνισταμένη της ανωτέρω προβληματικής η εξέταση του ποιός μηχανισμός ελέγχει τί προς όφελος ποιών ρητών & άρρητων δυνάμεων. Το γενικό συμπέρασμα, πέρα από την ακαδημαϊκή του εφαρμογή, ήταν πως σίγουρα χάνει έδαφος η αυτάρκεια μιας χώρας σε βασικό πλούτο αγαθά ιδέες και την παραγωγή αδέσμευτης πρωτοπόρου γνώσης/τεχνογνωσίας. Από γενικότερη αναπτυξιακή σκοπιά, ο κεντρικός μοχλός των εξελίξεων είναι πλέον οι διεθνείς πιέσεις για διαδανεισμό μεθοδολογιών μεταξύ χωρών έτοιμων για τέτοιες “ανώτερες καπιταλιστικές πρακτικές”, και η σχεδόν αναγκαστική μεταφορά τους μέσω ξένων συμβούλων & οικονομικών συμφερόντων για την επίλυση των ιδιαίτερων τοπικότερων προβλημάτων υπανάπτυξης & στρεβλής ανάπτυξης στους υπολοίπους, ακαδημαϊκά & πέραν, αρκεί να .... συμπορευθούν.

Στον πυρήνα του προβλήματος, πέρα από την σαφή επιταγή της νέας τάξης πραγμάτων για μεγέθυνση της αλληλο-εξάρτησης και την περιστολή της βιοτικής αυτάρκειας των εθνών προς όφελος υποτίθεται του ανταγωνισμού της απασχολησιμότητας και της “ιδιωτικής” οικονομίας, αποπειράται μια παντελής αποστέρηση στην ελευθερία χρήσης παραδοσιακών οικονομικών εργαλείων του παρελθόντος, δημοσιονομικού κυρίως χαρακτήρα. Η παραδοσιακή πρακτική θεώρησης του συνολικού οικονομικού συστήματος, σε πρωτογενή δευτερογενή & τριτογενή τομέα, στην πράξη απαλείφεται, με σαφείς αποστασιοποιήσεις απ'την πραγματική οικονομία που εξυπηρετείτο απ'αυτά τα τρι-επίπεδα μοντέλα. Με εργαλεία όπως “bidirectional systems” και “indirect hierarchies” προσεγγίζεται το όλο διεθνές οικονομικό σύστημα για ν'αποδειχθεί πως η κλασσική διαβάθμιση είναι στην πραγματικότητα μία **7-tier fuzzy ιεραρχία** πολλαπλών παρένθετων στρωμάτων μεσαζόντων που κερδοσκοπούν επί υπεραξιών. Κι ενώ η παραγωγική βάση είναι φύσει ανταγωνιστική ως εξαρτόμενη από κατακερματισμένα “κέντρα παραγωγής”, τα επίπεδα διαμεσολάβησης & διοχέτευσης της απαρτίζουν ολιγοπληθή ολιγοψώνια/ολιγοπώλια.

Στηριζόμενοι περισσότερο στην φιλοσοφία πίσω απ'την Πολιτική Οικονομία του θέματος, με την ταυτόχρονη ενσωμάτωση Αρχών της Κυβερνητικής σ'αυτές τις διεργασίες, η εργασία αποπειράται, με τον ευρύτερο δυνατό προσανατολισμό, ν'αποδείξει τις ασύμβατες αστάθειες των γενικότερων παγκοσμιοποιημένων δυναμικών. Με χρήση αναλυτικής μαθηματικής σκέψης και την κριτική χρήση των θεωριών περί “societal fragmentation” και “identity reproduction”, επισημαίνονται οι συστημικές δυσκολίες που προκύπτουν, στην αναπαραγωγή αξιακών προτύπων & προτύπων υλικής παραγωγής, μέσα σ'ολοένα υποδιασπώμενες κοινωνίες, παρόλη την ομογενειοποίηση που ασυμπτωτικά στοχεύει η παγκοσμιοποίηση σε οικονομικό επίπεδο λειτουργίας των Κρατών ως ανδρικήλων.

Τέλος, η εργασία χρησιμοποιεί ένα *paradigm* από την Κοινωνιολογία της Εκπαίδευσης, όπου η μετάδοση γνώσεων αξιών προτύπων, δεξιοτήτων κριτικής σκέψης, κλπ είναι ένα ψυχοκοινωνικό φαινόμενο που εξετάζεται ευρέως, με την υποβόσκουσα δύναμή της να έγκειται στο καλούμενο “*hidden curriculum*”, το άρρητο υπόβαθρο όπου κάποιες έννοιες & αξίες παρεισφύουν ανεξάρτητα από το πρόγραμμα σπουδών, συνήθως ως μια θετική ιδιορρυθμία του διδάσκοντα. Εμπεριέχουν κάτι το πηγαίο, πέρα από προγραμματισμούς & πειραματισμούς. Ένα παρόμοιο φαινόμενο παρατηρείται και εντός των στρωματώσεων της Οικονομίας, πέρα δηλαδή από τον κλασικό διαχωρισμό σε *strategic tactical & operational management* οργανισμών & επιχειρήσεων, με παρατηρούμενες πολλαπλές **εσωτερικές υποπυραμίδες άρρητης ιεραρχίας** που στηρίζονται στην πρωτότυπη σκέψη των “*technology gate-keepers*”.

Άρα, εν κατακλείδι, όχι μόνο τα οικονομικά συστήματα --λόγω πολλαπλών παρένθετων μεταπρατικών σταδίων--, αντί 3-επίπεδων *bottom-up* είναι σήμερα τουλάχιστον 7-επίπεδα με αμφίδρομα *inter-layer loops*, αλλά και το κάθε στρώμα αποτελείται από εσωτερικές πυραμίδες χαοτικής αλληλουχίας, κατάσταση που παραπέμπει στην μη-προβλεψιμότητα μη-ελεγχιμότητα. Η πληθώρα τέτοιων ενδιάμεσων επιπέδων, αποτελεί ευνοϊκότερη συνθήκη για ανεξέλεγκτη δημιουργία εικονικών μεν υπεραξιών χρήματος αλλά με δυνατότητες όμως για πραγματικότερη ρευστοποίηση σε πραγματικότερο χρόνο (ακόμη κι έναντι μελλοντικών απαιτήσεων!), ολιγοπωλιακή απόκτηση τίτλων ιδιοκτησίας επί του παραγωγικού ιστού συνολικά μιας χώρας, και αμύθητη συσσώρευση πλούτου μη-εγγεγραμμένη σε κανένα ΑΕΠ.